

ESPAI D'OPINIONS**Nº275**
Abril 2013**Katiana Vicens Guillén****Secretària General****CCOO Balears**

FA FALTA UNA ALTRA POLÍTICA

Sembla un tòpic que cada any per l'1 de Maig diguem que la mobilització és més necessària que mai. Ho sembla, però donant una ullada cap enrere es fa palès que d'ençà que començà la crisi, ara fa sis anys, les condicions dels treballadors i les treballadores no ha fet més que empitjorar, fruit de les imposicions dels governs i de la irresponsabilitat de part d'un empresariat que no sap fixar la mirada més enllà del guany propi immediat.

Cada cop més es constata que totes les mesures (reformes, com diuen els actuals mandataris de manera eufemística, en un intent d'edulcorar-ho) dictades pels governs fora de tot marc de diàleg i de concertació social, estan resultant un autèntic fracàs, ja que no aconsegueixen l'objectiu de reduir el dèficit –situat en un 10,6 del PIB-, empobreixen amplis sectors socials ja per si mateix castigats per la crisi, condemnen a l'atur sis milions de persones -de les quals cada vegada n'hi ha més que deixen de cobrar algun tipus de prestació- i deterioren més i més la qualitat dels serveis públics, sobretot els relacionats amb els que fonamenten l'Estat de benestar.

Els sindicats seguim denunciant el fracàs de les mesures impulsades pels governs del PP – tant se val que sigui el del Sr. Rajoy a Madrid com el del Sr. Bauzá a les Illes-, les quals enfonsen encara més la nostra economia i ens allunyen de la recuperació. En especial, totes les mesures preses que emanen de les darreres reformes laborals que, complint els pitjors dels nostres pronòstics, estan facilitant l'acomiadament de milers de treballadors -aferrissant-se cruament amb els joves- i les que precaritzen les condicions dels qui encara treballen i endureixen les seves condicions per a poder accedir a una pensió o als subsidis de l'atur.

Davant d'aquesta situació, des de la Confederació Sindical de CCOO de les Illes Balears exigim un gran acord social i polític per l'ocupació i la reactivació econòmica, un acord que promogui un canvi de model productiu que, a les nostres Illes, passa per esser capaços d'obrir-nos a nous sectors que complementin el turístic, i contribueixi a millorar qualitativament i

quantitativament l'ocupació, a més del manteniment dels serveis i les prestacions.

Aquest 1r de Maig els sindicats no podem ser aliens al deteriorament social i institucional que patim. No tenen cap sentit les pretensions del Govern de voler ofegar els clams de protesta a les seves injustícies i a la pèrdua de drets social i civils. La desafecció ciutadana envers una classe política colpejada per la corrupció i cada pic més allunyada dels interessos i les necessitats de la majoria de ciutadans, no pot fer-nos perdre l'objectivitat de què suposa viure en un règim democràtic. Enfront de la corrupció que vol enfangar tots els espais socials, CCOO manté una postura ferma: qui no ha adequat les seves actuacions a la legalitat ha de ser apartat de les seves responsabilitats, siguin públiques o sindicals. La crisi social i institucional només té una resposta: més democràcia i més transparència.

No podem oblidar dos temes que aquest 1r de Maig cobren especial atenció des de la perspectiva sindical: per una banda, l'esforç en la negociació col·lectiva per la inaplicació de la ultraactivitat en els convenis col·lectius (autèntica espasa de Dàmocles que penja sobre el cap dels qui negocien des de la part social); i per l'altra, el drama que suposa la pèrdua de protecció dels qui ja han exhaurit tot tipus de prestacions, subsidis i ajudes i es troben o bé al llindar o pròpiament dins l'exclusió social.

Davant d'aquesta manera d'actuar, tant de governants com d'empresaris que dia rere dia demostren que "No tenen límit", des del sindicalisme de classe propugnam la necessitat de fer les coses d'una altra manera, centrant el binomi reactivació econòmica - creació d'ocupació com a eix de les polítiques públiques; enfortint els drets laborals i els convenis col·lectius com a marc de relacions estables que possibilitin el creixement enfront de la desregularització; millorant els serveis públics com a garantia de benestar i equitat; i amb més i millor democràcia per tal que la ciutadania i la societat en el seu conjunt puguin gaudir de la seguretat i la garantia que el bé comú es gestiona en funció de l'interès general i no de l'interès d'uns pocs.